

HIJ DOODDE HAAR UIT LIEFDE EN ERFDE NIETS

[Mr. Ernst Loendersloot](#)
*Sr. kandidaat notaris te
Maastricht*

De volgende situatie zal bij vele lezers emoties oproepen. Sommigen zullen het eens zijn met de [uitspraak](#) van de rechters, anderen zijn volledig oneens. Helaas is er hier geen ruimte voor een polder-oplossing waarbij iedereen een beetje gelijk krijgt en allen een beetje water in de wijn doen.

De rechters moesten hier dan ook een Gordiaanse knoop doorhakken en ik zou niet graag op hun stoel hebben gezeten. Hetzelfde geldt ook voor artsen die gevraagd worden om bij een patiënt euthanasie toe te passen. Met name als deze “lijdt aan het leven” en niet aan een ongeneeslijke, terminale ziekte.

Ik waarschuw u wel voor enkele details hierna. Deze zijn niet plezierig om te lezen en kunnen als schokkend ervaren worden.

Terminaal zieke vrouw wordt door haar man uit haar lijden verlost

Een man en vrouw zijn met elkaar gehuwd en houden erg veel van elkaar.

Helaas wordt bij de vrouw een ernstige ziekte geconstateerd welke haar uiteindelijk het leven zal benemen.

De echtgenoten praten met elkaar over de situatie en besluiten uiteindelijk dat ze het verloop van haar slopende ziekte niet zullen afwachten. Samen zullen ze een einde maken aan hun leven op het moment dat zij zelf kiezen. Naar ik aanneem wensen zij niet terecht te komen in een situatie waarbij de vrouw zeer hulpbehoevend wordt en

afhankelijk van de zorg van anderen dan haar man, terwijl de man dan gezond en wel aan haar ziekbed zit.

Op enig moment schrijven zij een afscheidsbrief, waarin onder meer staat dat zij altijd samen zijn geweest en dat willen blijven en dat zij beiden daarom na de crematie op dezelfde mooie plek in Nederland uitgestrooid willen worden.

Daarna neemt de man een mes en brengt zijn echtgenote om het leven om vervolgens zichzelf met datzelfde mes meerdere malen te steken. Helaas (?) zijn deze verwondingen niet dodelijk en blijft de man in leven.

Man wordt opgepakt, veroordeeld en opgesloten

Nadat de man hersteld is van de door hemzelf aangebrachte verwondingen, wordt hij door het Openbaar Ministerie vervolgd en veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2,5 jaar voor de moord op zijn echtgenote.

Na dat strafrechtelijk proces wacht hem nog een rechtszaak. De familieleden van de vrouw zijn van mening dat de man onwaardig is om van haar te erven. Als de rechter hen gelijk geeft, zijn zij haar erfgenamen. Haar vermogen komt in dat geval aan hen.

Heeft de vrouw haar man vergeven ?

In de [wet](#) staat inderdaad dat iemand onwaardig kan zijn om te erven, bijvoorbeeld als hij de moordenaar is van de overledene. Maar er is een ontsnappingsclausule ingebouwd in lid 3 van artikel 4 Boek 3 Burgerlijk wetboek: de overledene moet dan de pleger van dat misdrijf hebben vergeven.

De man brengt in stelling dat zijn overleden echtgenote hem wel degelijk heeft vergeven en hij dus toch recht heeft op haar erfenis. Hij is weliswaar veroordeeld omdat hij haar “uit haar lijden heeft verlost” maar uit hun afscheidsbrief blijkt hoe zeer zij van hem hield en dat zij samen met hem uit het leven wilde stappen. Zij had alleen niet meer de kracht om zichzelf het leven te ontnemen en dus moest de man dat doen.

De rechters lezen de afscheidsbrief echter anders: de vrouw zou de man hebben vergeven voor de moord op haar mits zij samen zouden overlijden. Nu de man nog in leven is, is het de vraag of zij hem ook in deze toch wezenlijk andere situatie zou hebben vergeven voor zijn handelen waardoor zij wel overleden is.

Uiteindelijk menen de rechters dat dit niet onomstotelijk vaststaat, terwijl wel als een paal boven water staat dat de man haar heeft omgebracht. De man is onwaardig om te erven van zijn vrouw. Haar vermogen zal dus naar haar familie toe gaan.

Een ander gevolg als het iets anders was gelopen ?

Je kunt het voorgaande zien als een trieste situatie van twee mensen die van elkaar houden en zich door een terminale ziekte gedwongen zien om extreme maatregelen te nemen.

Stel dat de vrouw euthanasie had kunnen laten doen. Dan was haar man niet veroordeeld voor moord op zijn echtgenote. Hij was dan wel haar erfgenaam geweest en haar vermogen was niet naar haar familieleden gegaan.

Maar als je de zaak anders wilt zien, dan kun je stellen dat de man zijn echtgenote beïnvloed heeft om op die manier aan haar vermogen te kunnen komen.

Ik weet niet wat de richtlijnen zijn voor artsen als er een verzoek wordt ingediend tot euthanasie. Maar ik denk dat het verstandig is als een arts in ieder geval één of meer gesprekken voert met de patiënt zonder dat zijn of haar partner daarbij aanwezig is. Zit de partner wel aan tafel erbij, dan kan hij of zij het gesprek “sturen”. De patiënt kan daardoor de euthanasie wens blijven herhalen in de veronderstelling dat de partner direct na de euthanasie zich zelf iets aandoet.

Zoals gezegd, zou ik niet graag in de schoenen van een arts staan als het om euthanasie gaat.

[Wil je hierover wat laten weten, stuur dan een mail.](#)

Mr. Ernst Loendersloot
kandidaat notaris te Maastricht
Telefoon 043-3509950.

Kijk ook eens op www.ntrs.nl of scan de QR code hieronder.

Of schrijf je in voor mijn [gratis nieuwsbrief](#).

U kunt ook op de hoogte blijven via:

[LinkedIn](#) [Twitter](#) [Facebook](#)

[Brochures kunt u hier downloaden.](#)

